

Quines ganes. Jo de tu no treballaria gens, hui. Miraria el cel, el carrer buit de somnis, o em faria el distret i li xiularia d'amagat a alguna joveneta. Hui eixiria al pati de l'escola, amb tota la innocència i tota la inconsciència, em tiraria per terra, m'embrutaria els pantalons, les mans, les orelles, i amb qualsevol company em posaria a ballar la **trompa**, a **jugar** a les caniques o a les xapes ciclistes, en compte d'estar ací, escrivint aquestes línies, una memòria pobra, a recer d'un sol d'hivern magnífic que no vull evitar i evite, mirant amb ulls de son la pantalla d'un ordinador com si assistira a un funeral. El món sempre està fora, sempre, i nosaltres, imbècils, ens acostumem a fabricar aquest riu de misèria infinita que és contemplar la vida, val a dir mort, des de dins d'un espill on ens fet invisibles. Animals de costums, en fi, o mirall de miratges, com escrivia un poeta. El món sempre està fora, afortunadament.